

o služebných a odpočívnych požitkoch patria aj predpisy o výplate a spôsobe výplaty. Pretože podľa služebnej zmluvy žalobník sa týmto predpisom podrobil, zbýva zaoberať sa otázkou, či predpisy platné pre štátnych zamestnancov pragmatikálnych zakazujú výplatu penzie do cudzozemska. Podľa § 1 nar. min. fin. z 8. októbra 1910 č. 187 ř. z., § 6 zák. č. 287/1924 Sb. z. a n. a § 153 zák. č. 103/1926 Sb. z. a n. a konečne podľa výnosu min. fin. č. 105.481/28-VII-18 a min. vnútra č. 65.847-14/28 možno štátnym zamestnancom pragmatikálnym vyplácať penziu do cudzozemska len vtedy, keď to povolil ústredný úrad, u ktorého bol povolený odpočívny plat. Žalobník soznáva, že mu pobyt v cudzozemsku povolený nebol, preto bolo min. zemedelstva oprávnené výplatu penzie do cudzozemska zastaviť. Čo sa týka srážok podľa predpisov o úsporných opatreniach, platia tieto právne predpisy bez rozdielu, či ide o štátnych zamestnancov smluvných alebo pragmatikálnych. Srážky na dani dôchodkovej odôvodnené sú ustanovením §§ 30 a násl. zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

Z d ô v o d o v:

Už súd prvej stolice — ktorého stanovisko v zásade osvojil si odvolací súd — správne uznal, že »postavenie zamestnanca na Čsl. štátom nadobudnutom veľkom majetku upravuje sa obsahom dohody (služebnej zmluvy) medzi zamestnancom a Čsl. štátom uzavrenej«; tým však splnily sudy nižších stolíc v úplnej miere svoju úlohu pri riešení pre spor rozhodujúcej otázky, akým úradníkom je žalobník, najmä či jeho pomer má byť posudzovaný ako pomer štát. úradníka. I keď je pomer žalobníka voči štátu súkromnoprávnym, v dôsledku úpravy tohoto pomeru smluvou môžu pre tento pomer platiť *per analogiam* ustanovenia, platné pre štátnych zamestnancov, ktorí sú vo verejnoprávnom pomere, ako sa to stalo vládnyimi nariadeniami citovanými v rozsudku súdu prvej stolice. Tieto ustanovenia platia na pomer žalobníkov voči štátu nie preto, že je on štátnym úradníkom vo verejnoprávnom pomere, ale preto, že jeho služebný pomer súkromnoprávnej povahy bol upravený podľa zásad a v rozsahu platných pre štátnych úradníkov.

Čís. 17161.

Pojem »dôverného« sdelenia podľa odst. 3 § 10 zákona proti nekalej súťaži č. 111/1927 Sb. z. a n.

(Rozh. z 29. októbra 1938, Rv III 504/38.)

Žalobník predniesol v žalobe, že je v meste Ž. zástupcom automobilovej továrne »P.«; dňa 20. apríla 1936 predal osobný automobil Rajmundovi A. a jeho manželke Alžbete A. v K., ktorých pri predaji uistil,

že voz je skoro úplne nový; voz mal byť dodaný do 8 dní. — Dňa 21. apríla 1936 prišiel k Rajmundovi A. prvý žalovaný, ktorý je v meste Z. zástupcom automobilovej továrne »T.« a už viac ráz sa snažil predáť mu automobil, a keď počul od Rajmunda A., že kúpil od žalobníka voz, povedal mu, že dotýčny voz nie je úplne nový, a sľúbil mu, že obstará o voze informáciu od II. žalovaného, ktorý je v meste Ž. zástupcom automobilovej továrne »T.«. Dňa 22. apríla 1936 telefonicky sdělil Rajmundovi A., že podľa sdelenia II. žalovaného ide o voz, ktorý bol už niekoľko týždňov v proxe, sľúbil, že mu o tom predloží aj list II. žalovaného, a nahováral ho, aby na tomto základe kúpu voza stornoval. — Dňa 28. apríla 1936 predložil sľúbený list II. žalovaného Alžbete A. a nahováral ju, aby odišla za manželom, ktorý šiel pre voz do Ž., a zabránila prevzatiu voza. Rajmund A. však toho dňa voz prevzal. — Žalobou domáhal sa žalobník rozsudkového výroku, že žalovaní povinní sú zdržať sa klamania a odľákavania žalobníkových zákazníkov a povinní sú zaplatiť mu solidárne náhradu za utrpené príkorie. — II. žalovaný, o ktorého v tejto súvislosti jedine ide, bránil sa proti žalobe tým, že ho I. žalovaný dňa 27. apríla 1936 telefonicky vyzval, aby mu sdělil všetko, čo vie o automobile žalobníka značky »P.«, a II. žalovaný mu sdělil a v liste z toho istého dňa aj písomne potvrdil, že videl žalobníka týmto automobilom chodiť už 2 možno 3 týždne; išlo tedy o dôverné sdelenie udelené bezplatne a nebolo vedome nepravdivé, tak že žaloba je podľa odst. 3 § 10 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. neopodstatnená.

Súd prvej stolice žalobu zamietol. Odvolací súd jeho rozsudok potvrdil. Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu rozviazal a uložil mu ďalšie pojednávanie a nové rozhodnutie. Rozvazovacie usnesenie Najvyššieho súdu uverejnené je v tejto sbierke pod č. 3508 (č. 16445 Sb. n. s.). Odvolací súd po novom prejednaní veci rozsudok súdu prvej stolice dotyčne II. žalovaného potvrdil. V dôvodoch vyslovil, že si osvojuje skutkový stav zistený súdom prvej stolice, z ktorého sa tu uvádza toto: Podľa svedeckej výpovedi Gustava B. je dokázané, že svedok dňa 16. apríla 1936 prevzal podľa pripojeného dodacieho listu v továrni P. osobný automobil hrachovo-zelenej farby, o ktorý tu ide, a zaviezol ho do Ž., kde prišiel 17. apríla 1936 pozde večer a voz zatvoril do garáže. Dňa 20. apríla 1936 žalobník odcestoval na tomto voze do K., odkiaľ sa vrátil pozde večer domov, a sdělil svedkovi, že voz je predaný Rajmundovi A. Voz bol dňa 19. apríla 1936 v Ž. asi 1/2 hodiny vystavený pri parku pre záujemcov na ukážku a bol označený ako predvážiaci voz. Podľa listu z 27. apríla 1936 II. žalovaný napísal I. žalovanému, že na jeho telefonický dotaz mu potvrdzuje, že skutočne videl žalobníka chodiť vozom »P.« hrachovo-zelenej farby, a to asi pred 2 možno 3 týždňami a že tento voz stál raz aj pred kaviarňou A. — Výpoveďou II. žalovaného je dokázané, že ho I. žalovaný dňa 27. apríla 1936 dopoludnia telefonicky zavolať a dotazoval sa ho, či videl žalobníka chodiť sporným vozom, na čo mu odpovedal, že videl žalobníka na ňom asi po dobu 2—3 týždňov a že nevie,

či je to predvážací, alebo nový skladový voz. Pri tom sa II. žalovaný I. žalovaného nespýtal, na čo potrebuje informáciu. — O d v o l a c i s ú d čo do bezzákladnosti zdržovacej žaloby proti II. žalovanému uviedol v d ô v o d o c h svojho rozsudku toto: Nemožno tvrdiť, že by informácia, ktorú dal II. žalovaný I. žalovanému na jeho žiadosť bezplatne, bola vedome nepravdivá. II. žalovaný mohol v dobe od 17. do 27. apríla 1936, keď napísal informačný list I. žalovanému, automobil skutočne už viac ráz vidieť, keďže auto po príchode z továrne bolo dňa 19. apríla 1936 v parku vystavené, konalo cestu do K. a podľa výpovedi svedka Gustava B. nie je vylúčené, že medzi 20.—27. aprílom 1936 konalo aj iné cesty. Ak tedy II. žalovaný v liste zo dňa 27. apríla 1936 uviedol, že videl auto asi pred 2 možno 3 týždňami, jde o ľahko vysvetliteľný omyl; že by bol podal vedome nepravdivú informáciu, nebolo dokázané. Takto však zdržovacia žaloba nie je podľa odst. 1 § 10 zák. č. 111/1927 oprávnená.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Pojem »dôverného« sdelenia, určený v odst. 3 § 10 zákona proti nekalej súťaži záleží v tom, že údaj o podnikových pomeroch učinil niekto súc o to zvlášť inou osobou p o ž i a d a n ý a že sdelenie bolo určené len pre dotazateľa, nie tedy pre verejnosť, či už na tútu povahu sdelenia bola druhá osoba výslovne upozornená, alebo dôvernosť vyplývala z povahy veci samej. Kto si sdelenie vyžiadal, je podľa zákona lahostajné, môže to byť súťažiteľ, zákazník alebo vôbec ten, kto chce s podnikateľom, ktorého sa týka sdelenie, vstúpiť do smluvného pomeru (porovnej Skála: Nekalá súťaž, str. 141).

Na tomto základe a podľa formálne bezvadne zisteného stavu veci ako došlo k vydaniu listu II. žalovaného zo dňa 27. apríla 1936, odvolací súd správne vylúčil zodpovednosť tohoto žalovaného, keďže nemal za dokázané, že informácia tam obsiahnutá bola v e d o m e nepravdivá.

Preto sú v rozpore so zákonom vývody dovolania, pokiaľ dovádzujú, že táto informácia nezodpovedala p r e s n e zisteným skutočnostiam a že II. žalovaný mal ju v celom obsahu dokázať cieľom svojho exkulповania.

Pretože Najvyšší súd ani ináč nespoznal zákonného dôvodu, aby rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej čiastke zmenil alebo rozviazal, bolo treba dovoláciu žiadosť zamietnuť ako neopodstatnenú.

